

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie finansowania normalizacji europejskiej

COM(2005) 377 wersja ostateczna — 2005/0157 (COD)

(2006/C 110/03)

W dniu 16 września 2005 r., działając na podstawie art. 95 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Rada postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wspomnianej powyżej.

Sekcja ds. Jednolitego Rynku, Produkcji i Konsumpcji, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 21 lutego 2006 r. Sprawozdawcą był Antonello PEZZINI.

Na 425. sesji plenarnej w dniach 15 — 16 marca 2006 r. (posiedzenie z dnia 15 marca 2006 r.) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 140 do 1, przy 1 głosie wstrzymującym się, przyjął następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1 Komitet z zadowoleniem przyjmuje propozycję Komisji polegającą na wyposażeniu finansowania normalizacji europejskiej w pewne, jasne i przejrzyste ramy prawne, zważywszy na znaczenie, jakie system norm ma dla prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego i dla konkurencyjności przemysłu europejskiego, jak również na rolę, jaką odgrywają europejskie normy techniczne we wspieraniu prawodawstwa i polityk wspólnotowych.

1.2 Komitet podkreśla, że normalizacja europejska jest i nadal powinna być działaniem dobrowolnym, przeprowadzanym przez zainteresowane strony i dla nich, mającym ściśle określony cel: opracować normy i inne produkty normalizacji, które spełniają ich wymagania.

1.3 Komitet zaleca Radzie, Parlamentowi Europejskiemu i Komisji obranie bardziej proaktywnego podejścia w europejskiej polityce normalizacji. Należy ją traktować jako jedną z polityk Unii o fundamentalnym znaczeniu dla realizacji niedawno odnowionej strategii lizbońskiej; powinna ona także przyczynić się do krzewienia w instytucjach europejskich i krajowych oraz w przedsiębiorstwach rzeczywistej „kultury norm” jako elementu o strategicznej wadze zarówno na płaszczyźnie wewnętrznej, jak i międzynarodowej.

1.4 Komitet uważa, że istotne jest zagwarantowanie pełnego uczestnictwa zainteresowanych stron we wzmocnionym europejskim systemie norm, w szczególności zaś udziału organizacji pozarządowych, MŚP, organizacji konsumenckich i tych zajmujących się ochroną środowiska, zapewniając także wsparcie finansowe dla kształcenia wykwalifikowanego personelu.

1.5 Komitet podkreśla, że normalizacja europejska ma zasadnicze znaczenie dla funkcjonowania i konsolidacji rynku wewnętrznego, szczególnie dzięki dyrektywom dotyczącym „nowego podejścia”, w sektorach zdrowia, bezpieczeństwa, ochrony środowiska i konsumentów, jak również dla zagwarantowania interoperacyjności w wielu sektorach, przede wszystkim w sektorach transportu i telekomunikacji. Pozwala ona ponadto zwiększyć konkurencyjność przedsiębiorstw dzięki temu, że sprzyja swobodnemu przepływowi towarów i usług na rynkach wewnętrznym i światowym.

1.6 Zdaniem Komitetu europejskiemu systemowi norm należy zapewnić — jako elementowi strategicznemu i nieodzownemu — prawidłowe i trwałe zarządzanie finansowanymi działaniami, jak również możliwość realizacji wspólnych celów współpracy oraz ustanowienia warunków administracyjnych i finansowych niezbędnych — z jednej strony — do zachowania jego niezależności i neutralności, z drugiej — do zwiększenia jego operacyjności i ulepszenia działalności normodawczej.

1.7 Komitet uważa, że zaproponowana łączna kwota nie wystarcza na utrzymanie całego systemu normalizacji europejskiej w rozważanym okresie pięcioletnim i że należy ją zwiększyć ponad obecny próg 2 % w celu umożliwienia swobodnej działalności normotwórczej i rozpowszechniania norm, tak aby była ona dostosowana do sytuacji po rozszerzeniu Unii i do perspektyw związanych z akcesją państw kandydackich w przyszłości.

1.8 Komitet podkreśla wagę:

— zapewnienia maksymalnej przejrzystości i pewności w finansowaniu centralnych europejskich struktur normalizacyjnych, przy jasnym określeniu dopuszczalnych kosztów dla infrastruktury i usług proceduralnych oferowanych przez europejskie organizacje normalizacyjne (ESO) do tworzenia norm, tj. produktów opracowanych przez ekspertów komitetów technicznych;

— uproszczenia i usprawnienia procedur finansowania, mogących zagwarantować dopuszczalność jednostkowych stawek ryczałtowych w celu uniknięcia złożonych procedur składania sprawozdań finansowych, zważywszy że często pochłaniają one ok. 30 % przyznaných środków;

— wprowadzenia dla usług takich, jak te świadczone przez ESO, procedur przetargowych rzeczywiście uwzględniających warunki „równego partnerstwa” między ESO a Komisją Europejską, tj. między dostawcą a odbiorcą usług; nie będzie to dotyczyło norm stworzonych dobrowolnie, pozostających własnością organizacji normalizacyjnych.

1.9 ESO oferują infrastruktury i usługi niezbędne do tworzenia norm, lecz same ich nie tworzą, są one bowiem owocem pracy ekspertów technicznych. Zdaniem EKES-u należy tę kwestię uwypuklić w motywach.

1.10 Łączna kwota 134 mln euro, zaproponowana przez Komisję na okres 2006 — 2010, wydaje się z trudem wystarczać.

2. Uzasadnienie

2.1 Komitet zawsze opowiadał się za szerszym zastosowaniem normalizacji europejskiej w polityce i legislacji Unii w celu skuteczniejszego — odpowiednio do potrzeb tak społeczeństwa, jak przedsiębiorstw — upowszechniania normalizacji technicznej w nowych dziedzinach, takich jak: usługi, technologie informacyjne i komunikacyjne, transport, ochrona konsumentów i środowiska.

2.2 W szczególności wzrasta wśród przedstawicieli przedsiębiorstw i innych zainteresowanych stron świadomość korzyści, jakie normalizacja daje światu biznesu: świadomość ta wyraża się poprzez umocnienie zasadniczych struktur europejskich zajmujących się normalizacją (CEN/CENELEC/ETSI), jak też poprzez pełne uczestnictwo wszystkich zainteresowanych, a zwłaszcza małych i średnich przedsiębiorstw, w procesie opracowywania norm.

2.2.1 Biorąc pod uwagę potencjał, jaki organizacje te przedstawiają dla realizacji celów strategii lizbońskiej, EKES pragnąłby, aby zorganizowanemu społeczeństwu obywatelskiemu przyznano znaczące miejsce w ich radach administracyjnych.

2.3 W celu zwiększenia obecności i uczestnictwa różnych podmiotów społeczeństwa obywatelskiego w procesach normalizacji w ramach CEN, CENELEC i ETSI ⁽¹⁾, udział w nich biorą na pełnych prawach takie organizacje, jak ANEC, ETUI-REHS, NORMAPME, a od niedawna ECOS ⁽²⁾, powstały w listopadzie 2002 r.

2.4 Komitet wielokrotnie ⁽³⁾ opowiadał się za rewizją ram legislacyjnych obecnie regulujących normalizację, mając na uwadze konieczność dostosowania ich do najnowszych osiągnięć i nowych wyzwań w dziedzinie europejskich norm technicznych i upraszczania prawodawstwa, jak też konieczność uzgodnienia ich z zasadą „lepszego stanowienia prawa” ⁽⁴⁾ i wytycznymi „polityki przemysłowej w rozszerzonej Europie” ⁽⁵⁾, jak również z priorytetami strategii rynku wewnętrznego na lata 2003 — 2006 ⁽⁶⁾.

⁽¹⁾ CEN = Europejski Komitet Normalizacji; CENELEC = Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki; ETSI = Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych.

⁽²⁾ ANEC = organizacja przedstawicielska konsumentów; ETUI-REHS (dawne TUTB) = organizacja przedstawicielska pracowników; NORMAPME = organizacja przedstawicielska MŚP; ECOS = konsorcjum zrzeszające organizacje zajmujące się ochroną środowiska.

⁽³⁾ Dz.U. C 48 z 21.2.2002 r. i Dz.U. C 74 z 23.3.2005 r.

⁽⁴⁾ COM (2002) 278 końcowy.

⁽⁵⁾ COM (2002) 714 wersja ostateczna.

⁽⁶⁾ COM (2003) 238 wersja ostateczna.

2.5 Komitet miał także sposobność opowiedzieć się za wprowadzeniem stałych ram finansowych dla normalizacji europejskiej, wspartej na solidnych podstawach prawnych. Podobnie należy zapewnić współfinansowanie przez Komisję i Państwa Członkowskie prac normalizacyjnych, infrastruktury europejskich oraz działań zmierzających do poprawy sprzężenia zwrotnego między ESO w celu zwiększenia ich skuteczności w procesie tworzenia europejskich norm technicznych i w propagowaniu standardów międzynarodowych.

2.5.1 Silniejsze włączenie w te działania przedstawicieli Państw Członkowskich mogłoby zapewnić lepsze, terminowe tworzenie norm przeznaczonych dla zainteresowanych podmiotów.

2.6 Rozwijanie europejskiej kultury normalizacji technicznej ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia skutecznego i zrównoważonego funkcjonowania rynku wewnętrznego Unii 25 państw. Ważne jest zatem, by na szczeblu europejskim zapewnić istnienie struktur mogących skutecznie odpowiedzieć na:

— wymogi „nowego podejścia”;

— wymogi związane z interoperacyjnością na rynkach;

— towarzyszące konkurencyjności zobowiązania i możliwości, które uzyskują coraz większe znaczenie na rynkach międzynarodowych.

2.7 W roku 2004 łączna liczba norm europejskich wyniosła ok. 1 200 dla CEN i ok. 400 dla CENELEC: dzięki temu całkowita liczba norm europejskich przyjętych przez obie organizacje wzrosła do 15 tys.

2.8 Warunki, które doprowadziły do takiego sukcesu, należy — w opinii Komitetu — w całości zachować, a ewentualnie także ulepszyć. Jego zdaniem nowe ramy prawne regulujące finansowanie prac normalizacyjnych, oparte na art. 95 i 157 traktatu, nie mogą w żaden sposób pomniejszać znaczenia natury i zasadniczych cech procesu normalizacyjnego, który winien pozostać nieskrępowany, dobrowolny i konsensualny.

2.9 Ponadto Komitet ma świadomość, jak ważne są racjonalizacja, konsolidacja i zapewnienie długotrwałości ram finansowych centralnych struktur europejskich, także w związku z odnotowanym w ostatnich latach coraz częstszym stosowaniem norm technicznych.

2.9.1 W istocie nasila się dążenie do uniknięcia nowych barier dla handlu za pomocą systemu norm, który by utrzymał konkurencyjność towarów, usług i europejskich procesów przemysłowych, zmierzając do realizacji gospodarczych, społecznych i ekologicznych celów rozwoju wytyczonych przez strategię lizbońską.

2.10 Jak dotąd nie istnieją jeszcze na szczeblu europejskim przepisy, które by jednoznacznie regulowały zasady finansowania systemu norm technicznych i umożliwiały Komisji finansowe wsparcie wszystkich prac normalizacyjnych za pomocą dodatkowych środków.

2.10.1 Jak wiadomo, prace te obejmują dziedziny od technologii informacyjnych i komunikacyjnych po transport; od ochrony środowiska i konsumentów po bezpieczeństwo przetwarzania żywności i bezpieczeństwo artykułów spożywczych; od badań poprzedzających tworzenie norm i jemu towarzyszących po sektor usług i sektor nowych produktów normalizacji (*new deliverables*) (7).

2.11 Z drugiej strony należy zapewnić większą spójność i stabilność centralnych struktur CEN, CENELEC i ETSI, szczególnie po przystąpieniu nowych Państw Członkowskich i w obliczu przyszłych procesów rozszerzenia Unii.

2.12 Podczas gdy krajowe organizacje normalizacyjne mogą się finansować ze swoich bezpośrednich dochodów ze sprzedaży produktów i usług, fundusze infrastrukturalne wspólnotowe zależą wyłącznie od składek członkowskich i dodatkowych środków z UE i EFT-y, które pod wieloma względami wydają się niewystarczające do zapewnienia skuteczności i trwałości europejskiego systemu norm.

2.13 W konkluzjach przyjętych w 2002 r. Rada wezwała organy publiczne, by przyznały strategiczne znaczenie normalizacji i podjęły zdecydowane kroki w tym kierunku, w szczególności poprzez konkretny wkład przeznaczony na utrzymanie skutecznych i wydajnych infrastruktur normalizacyjnych.

2.14 W grudniu 2004 r. Rada przyjęła do wiadomości inicjatywę Komisji mającą na celu zreformowanie ram instytucjonalnych i zaproponowanie nowej podstawy prawnej zasad finansowania normalizacji europejskiej (8); wezwała w ten sposób Komisję, Państwa Członkowskie oraz krajowe i europejskie organizacje normalizacyjne, by rozważyły możliwe sposoby optymalizacji europejskiego systemu normalizacyjnego w celu jak najlepszego wykorzystania dostępnych zasobów i zbadania innych dróg zapewnienia skutecznego finansowania normalizacji w Europie (9).

2.15 Komisja wypracowała różne propozycje (10) możliwych scenariuszy finansowania europejskiego systemu norm:

- scenariusz nieinterweniowania;
- opcja polegająca na wyłącznym finansowaniu wspomnianego systemu przez przemysł i zainteresowane strony;

(7) **New Deliverables**: specjalne techniki podlegające sprawniejszym i szybszym procedurom osiągnięcia zgody, umożliwiającym w szybkim czasie zmniejszenie niepewności na rynku bez stosowania standardów formalnych, wiążących się z dłuższymi i bardziej żmudnymi czynnościami. Ich ważność jest ograniczona czasowo i stosowane są one przez społeczeństwo informacyjne. Opracowuje się je w ramach umów CEN Workshop Agreements.

(8) Konkluzje Rady z dnia 21 grudnia 2004 r.

(9) Zalecenie B2 Rady z dnia 21 grudnia 2004 r.

(10) SEC(2005) 1050 z dnia 19 sierpnia 2005 r. (ocena *ex-ante*).

— opcja polegająca na jego wyłącznym finansowaniu przez Państwa Członkowskie i krajowe organizacje normalizacyjne;

— opcja wartości dodanej, z finansowym zaangażowaniem Wspólnoty.

2.16 Wyłączne finansowanie europejskiego systemu norm przez przemysł i inne zainteresowane strony miałyby ograniczenie polegające na niemal całkowitej koncentracji na wytwarzaniu norm technicznych zgodnych z dyktatem rynku, zmierzających zatem do zwiększenia konkurencyjności Unii na rynku światowym.

2.16.1 Ten typ finansowania miałyby zaletę polegającą na tym, że wynikałyby bezpośrednio z woli przedsiębiorstw i odzwierciedlały potrzeby rynku, natomiast nie byłyby warunkowane czynnikami zewnętrznymi. Zarazem mogłyby one jednak mieć poważne konsekwencje dla ochrony, nade wszystko zaś zrównoważonej ochrony, wszystkich reprezentowanych interesów, zwłaszcza interesów MSP.

2.17 Opcja polegająca na wyłącznym finansowaniu omawianego systemu przez Państwa Członkowskie za pośrednictwem ESO, będących członkami CEN, CENELEC i ETSI — mogłyby osłabić ogólnoeuropejską koordynację i spójność europejskiego systemu norm.

2.17.1 Z drugiej strony opcja taka mogłaby w znacznym stopniu realizować przewidziane w traktacie zasady pomocniczości i proporcjonalności.

2.18 Silniejsze zaangażowanie ze strony Komisji przyczyniłoby się do nadania normom technicznym większej wartości dodanej na szczeblu europejskim, prowadząc do wycofania norm krajowych niezgodnych z europejskimi i umacniając sposób funkcjonowania jednolitego rynku, także w kategoriach efektów skali dla produkcji przemysłu europejskiego.

2.18.1 Komisja miałaby możliwość wpływania na proces normalizacyjny i kierowania nim zgodnie z punktem widzenia Wspólnoty, co mogłoby poprawić zauważalność i spójność realizowanych przez nią polityk, jak też zwiększyć skuteczność wsparcia dla nich.

2.19 Co się tyczy wydatków, niedawne badania (11) pokazały, że roczne koszty systemu norm CEN/CENELEC/ETSI wynoszą ok. 700 mln euro, a ich rozkład jest następujący:

- 26 % — koszty instytucjonalne ESO,
- 2 % — koszty zarządzania ponoszone przez CEN Management Centre (CMC),
- 72 % — koszty udziału ekspertów krajowych w różnych komitetach normalizacyjnych.

(11) Ronald Berger & Partners GMBH, grudzień 2000 r.

2.20 Co się tyczy dochodów, główne źródła finansowania mogłyby przedstawiać się następująco:

- 2 % — składki z UE/EFT-y,
- 8 % — składki rządów krajowych,
- 90 % — składki pochodzące od przemysłu i zainteresowanych stron.

2.21 Obecnie wsparcie finansowe dla normalizacji europejskiej ma za podstawę kilka aktów prawnych, które w przeważającej mierze nie zawierają jednoznacznych i konkretnych postanowień w kwestii warunków finansowania. Zgodnie z tymi aktami Komisja może zwrócić się do europejskich organizacji normalizacyjnych (CEN, CENELEC, ETSI) o opracowanie norm europejskich wspierających realizowane przez nią polityki.

2.22 Wsparcie finansowe dla normalizacji europejskiej podlega ramom stosunków partnerstwa ustanowionych pomiędzy Komisją, EFT-ą a europejskimi organizacjami normalizacyjnymi oraz opisanych w ogólnych wytycznych współpracy podpisanych 28 marca 2003 r.

2.23 Finansowanie działań w zakresie normalizacji europejskiej dotyczy zasadniczo:

- umów dotyczących rocznej wydajności z ESO w celu polepszenia funkcjonowania ich sekretariatów centralnych w zakresie spójności, skuteczności, jakości i przejrzystości;
- poprawy jakości normalizacji europejskiej poprzez ocenę projektów harmonizacji norm przez zewnętrznych ekspertów oraz, w zależności od potrzeb, tłumaczenia ich ostatecznych wersji;
- usług zmierzających do opracowania europejskich norm lub innych form normalizacji na rzecz wspierania polityki i prawa wspólnotowego;
- promowania i przejrzystości europejskiego systemu normalizacji oraz norm europejskich;
- współpracy technicznej z krajami trzecimi i technicznego wsparcia dla nich, jak też współpracy międzynarodowej.

2.23.1 Podobnie normalizacja przyczynia się do ograniczenia liczby przeszkód technicznych w handlu międzynarodowym dzięki porozumieniom zawartym w ramach WTO, takim jak TABD (Transatlantycki Dialog Gospodarczy) i MEBF (Forum Gospodarcze Mercosur/Unia Europejska), jak również dzięki transpozycji europejskich norm technicznych do norm międzynarodowych: ISO, IEC, ITU.

3. Uwagi szczegółowe

3.1 W celu zachowania nieodzownych cech charakterystycznych europejskiego procesu normalizacji, który powinien być dobrowolny, oparty na konsensusie i ukierunkowany na rynek,

należałoby zdaniem Komitetu wprowadzić nowy motyw w następującym brzmieniu:

„Proces normalizacji powinien być dobrowolny, oparty na konsensusie i ukierunkowany na rynek. Cechy te należy zachować i wzmocnić za pomocą nowych wspólnotowych podstaw prawnych finansowania normalizacji europejskiej, zgodnie z planem działania na rzecz normalizacji europejskiej przyjętym przez Komisję w październiku 2005 r.: plan taki należy corocznie aktualizować w oparciu o konsensus osiągnięty przez ESO i zainteresowane strony.”

3.2 Komitet sądzi, że tempo przemian technologicznych nie usprawiedliwia wspierania przez przemysł licznych konsorcjów i forów opracowujących specyfikacje techniczne, a powstających poza formalnym procesem normalizacji europejskiej. Istnieje bowiem ryzyko, że osłabi to fundamentalne elementy normalizacji europejskiej: możliwość udziału wszystkich ekspertów, w szczególności z małych przedsiębiorstw; przejrzystość całego procesu; rozszerzenie podstawy dobrowolnego konsensusu. Komitet uważa przeto za ważne włączenie do tekstu następującego nowego motywu:

„Istotne jest, by nowe podstawy prawne zapewniły zwiększenie skuteczności normalizacji i jej wzmocnienie, tak aby można było w ramach przejrzystego, otwartego i dobrowolnego procesu spełnić wymogi związane z nowymi produktami normalizacji: specyfikacjami technicznymi, raportami technicznymi i przewodnikami. Nad produktami (deliverables) ⁽¹²⁾ tymi czuwać powinny ESO, tak aby zaspokajać potrzeby wszystkich zainteresowanych stron, zwłaszcza tych słabiej zorganizowanych i o mniejszych rozmiarach, bądź spełniać zasadne żądania organizacji konsumenckich.”

3.3 Według Komitetu należałoby zmienić obecny motyw 4 w tym sensie, że celem powinno być ustanowienie podstaw prawnych nie tylko do celów „finansowania przez Wspólnotę wszelkich działań normalizacji europejskiej niezbędnych do wdrażania wspólnotowej polityki i prawodawstwa”, lecz także do celów wzmocnienia europejskiego procesu normalizacji jako zasadniczego czynnika konkurencyjności przemysłu europejskiego, ochrony konsumenta, ochrony zdrowia i dobrobytu obywateli europejskich.

„Niezbędne jest ustanowienie jasnych, pełnych i precyzyjnych podstaw prawnych do celów finansowania przez Wspólnotę wszelkich działań normalizacji europejskiej niezbędnych do wdrażania wspólnotowej polityki i prawodawstwa oraz do celów wzmocnienia samego europejskiego procesu normalizacji jako zasadniczego czynnika konkurencyjności przemysłu europejskiego, upowszechniania nowych innowacyjnych technologii, ochrony konsumenta, ochrony zdrowia i dobrobytu obywateli europejskich.”

⁽¹²⁾ Patrz: przypis nr 7.

3.4 Zdaniem Komitetu należy wyraźniej podkreślić, że europejskie organizacje normalizacyjne nie tworzą norm technicznych, lecz świadczą usługi infrastruktury europejskiej, w ramach której normy opracowywane są przez ekspertów reprezentujących uczestniczące zainteresowane strony; należałoby zatem dodać nowy motyw po motywie 8:

„Europejskie organizacje normalizacyjne zasadniczo zapewniają usługi infrastrukturalne w procesie wytwarzania norm technicznych, które w przeważającej mierze są owocem nieskrępowanej, opartej na konsensusie współpracy fachowców reprezentujących zainteresowane strony.”

3.5 EKES proponuje, by w artykule 3 wniosku dotyczącego decyzji, zatytułowanym „Działalność normalizacyjna kwalifikująca się do finansowania europejskiego”, w punkcie 1 dodać po punkcie f) dwa nowe punkty g) i h):

3.5.1 Jak to już powiedziano w punkcie 1.4 niniejszej opinii, szczególnego znaczenia nabiera kształcenie zainteresowanych podmiotów w zakresie normalizacji. Artykuł 3, nowy punkt g):

„Kształcenie przedstawicieli zainteresowanych stron, zwłaszcza małych przedsiębiorstw, sektora usług i dystrybucji oraz mniej zorganizowanych organizacji, dotyczący czy to ogólnie procesu normalizacyjnego, czy to konkretnych kwestii technicznych, w celu wzmocnienia zdolności współtworzenia norm europejskich i międzynarodowych.”

3.5.2 Dla zapewnienia coraz większego udziału wielu aktorów społeczeństwa obywatelskiego w procesach normalizacyjnych — konieczne wydaje się wzmocnienie łączności sieciowej pomiędzy nimi. Artykuł 3, nowy punkt h):

„Wzmocnienie interdyscyplinarnej koordynacji metod, procedur i polityk oraz europejskich interaktywnych sieci informatycznych między krajowymi/regionalnymi organizacjami normalizacyjnymi.”

3.6 Zasady finansowania

3.6.1 Działalność organizacji normalizacyjnych można skojarzyć z działalnością w ogólnym interesie gospodarczym, ponieważ polega ona na wytwarzaniu usług niezbędnych dla zdrowia, środowiska naturalnego i zrównoważonego rozwoju.

3.6.2 Zdaniem EKES-u działalność centralnych sekretariatów europejskich organizacji normalizacyjnych mogłaby być finansowana zarówno poprzez przyznawanie „dotacji na konkretne działanie” lub „dotacji na ogólne funkcjonowanie”⁽¹³⁾, jak i poprzez zaproszenie do składania ofert („procurement”), zgodnie z procedurą przetargów. Zasadniczo potrzeba bardziej elastycznego podejścia.

3.6.3 Artykuł 5, „Zasady finansowania”, punkt 5. Co się tyczy umów ramowych o partnerstwie zawieranych między ESO a Komisją (art. 5), zdaniem Komitetu byłoby stosowne, aby były one owocem prawdziwie równego partnerstwa i nie były jednostronnie narzucane. Ponadto należałoby usprawnić procedury kontroli administracyjnej i biurokratyczne, unikając uciążliwych systemów certyfikacji i audytu poniesionych kosztów, a wprowadzając systemy ryczałtowe, które w 100 % pokrywałyby koszty marginalne.

3.7 Aspekty związane ze środowiskiem naturalnym

3.7.1 Poza zasadniczymi celami normalizacji, tj. ułatwianiem handlu, poprawą jakości życia, przyczynianiem się do poprawy zdrowia i bezpieczeństwa procesów i usług, należy zwrócić szczególną uwagę na aspekty związane ze środowiskiem naturalnym.

3.7.2 Za przykład posłuży zintegrowana polityka produktów, która ogniskuje się wokół pojęcia „ekologicznego cyklu życia”⁽¹⁴⁾. Analizy związanych ze środowiskiem naturalnym aspektów na poziomie przedsiębiorstwa i „terenu” zostały już włączone do normy EN/ISO 14.001, którą przyjęto jako normę europejską. Również inne normy serii ISO 14.000 (zarządzanie środowiskiem) są stosowane w praktyce w Unii Europejskiej: ISO 14.020 — oznakowanie i informacje ekologiczne; ISO 14.030 — ocena oddziaływania na środowisko; ISO 14 040 — LCA (ocena cyklu życia, „Life Cycle Assessment”).

3.8 Zasady zarządzania, wdrażania i monitorowania

3.8.1 Zdaniem Komitetu należałoby zmienić ustęp 2 artykułu 6, zgodnie z nowym, zmienionym motywem 4.

Bruksela, 15 marca 2006 r.

Przewodnicząca
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Anne-Marie SIGMUND

⁽¹³⁾ COM (2005) 377, art. 5, pkt 2.

⁽¹⁴⁾ COM (2003) 302 wersja ostateczna.